

timale mål, som er at overbevise regeringspartierne om, at der faktisk skal satses på en regional planlægning.

Per Clausen (EL):

Der har såmænd været perioder i denne debat, hvor jeg er blevet grebet af optimisme og et meget, meget positivt livssyn. Det var under den megen debat, der var om nødvendigheden af en strategisk planlægning, at planlægningen skal spille en rolle, og at der er brug for både en landsdækkende, regional og kommunal planlægning. Den diskussion synes jeg faktisk var udtryk for, at man ville gå en vej, hvor man i stedet for bare at lade tingene ske vil forsøge at påvirke udviklingen gennem politiske og administrative beslutninger. Alt andet lige ville det være godt, også fordi det næste skridt jo så ville være at snakke lidt om, hvad den strategiske planlægning skulle indeholde. Den kunne, som hr. Steen Gade var inde på, bl.a. handle om at få lavet en samlet, landsdækkende plan for naturen i Danmark, en samlet, landsdækkende plan for, hvordan vi sikrer en bæredygtig udvikling i Danmark, og i forlængelse af det nogle regionale og kommunale planer, som tog udgangspunkt i de overordnede planer.

Desværre må man sige, at glæden var præget af det, man kalder en meget effektivt fungerende korttidshukommelse, for jeg så helt bort fra, hvad det er for et lovforslag, vi er i gang med at drøfte i dag, og så er det jo nok ikke klogt at opretholde den holdning.

Hvis man ser på lovforslaget, som det ligger her, er det et forslag, hvor regeringen under dække af at ville forenkle afmonterer et led i planprocessen, som faktisk hver eneste dag i dagens Danmark viser sin berettigelse, nemlig en forholdsvis stærk regional struktur med økonomi og en direkte politisk valgt ledelse, der i dialog og modspil med kommunerne er i stand til at sikre, at Danmark rent planlægningsmæssigt ikke bliver et kludetæppe med en art herredsstruktur, hvor de helt lokale interesser dominerer, ganske vist i konflikt eller samspil, eller hvad man skal kalde det, med de statslige myndigheder.

Kl. 15.20

Det er rigtigt, som nogle siger, at kommunerne er gode til mange ting, og de ligger jo også tættere på borgerne end både amterne, staten og EU. Men vi ved jo også, at tætheden og nærheden har nogle begrænsninger i sig, for hvis det var sådan, at nærhed var det vigtigste kriterium,

var der jo ingen grund til at kræve, at kommunerne skulle være større, og det er jo en vigtig del af denne reform.

Jeg mener sådan set, at det kræver meget viden at kunne overskue regionale problemstillinger og tage et ligevægtigt hensyn til lokale og regionale interesser – ja, det kræver såmænd ikke bare viden. Indimellem kræver det jo, at man skal sætte sig ud over sine egne umiddelbare interesser, og det kan måske indimellem være svært, også for kommuner. I hvert fald er der mange eksempler på, at kommunerne strækker loven.

De ønsker, der har været om nyudpegnings af sommerhusområder, har i hvert fald i den del af landet, jeg kommer fra, nemlig Nordjylland, været præget af megen fantasifuldhed, og jeg er glad for, at det var miljøministeren og ikke de lokale kommunalpolitikere, der skulle bestemme, hvad der kunne lade sig gøre. Det er ét eksempel, men vi har set en lang række andre projekter af kommunal karakter, som har været præget af nogle meget kortsigtede erhvervsmæssige interesser og i hvert fald ikke har kunnet ses i sammenhæng med en regional planlægning.

Man kan sige, at med både dette og andre lovforslag på området får staten en slags overdommerrolle. Det er selvfølgelig godt nok, hvis man er bekymret for, at kommunerne vil komme til at se lidt for snævert på tingene ud fra et ønske om givetvis at varetage de lokale borgeres interesser. Men jeg tror altså, det bliver lidt tungt med den demokratiske dialog, og jeg tror faktisk også, at det bliver lidt tungt med en dialog med et regionsråd, der skal lave såkaldte udviklingsplaner, for hvis man skal have dialog med en part, som på en række områder hverken har økonomi eller ekspertise til at spille pingpong, hvor interessant er det så? Finder man så ikke nogle andre at have en dialog med?

Vi er i Enhedslisten stærkt bekymrede over det tomrum, som opstår mellem de statslige interesser og den regionale udvikling, som ministerens planer formodes at afspejle, og kommuneplanerne. Sammenhængskraften på det regionale niveau vil faktisk, ikke mindst når regionerne ændres fra amter til langt større regioner, kræve en lang række tiltag, som vi ikke synes bliver gjort med lovforslaget.

Med hensyn til hovedstaden fremgår det klart af forslaget, at regeringen anerkender, at der er et stærkt koordineringsbehov. Det er givetvis rigtigt, og det vil altså sige, at der i dele af landet er meget stærke behov for klare retnings-